

РЕШЕНИЕ

№ 41478

гр. София, 11.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10976** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба, подадена от Н. Х. К., срещу Решение № 2770 от 22.07.2025 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 12 състав, постановено по нахд № 7566/2025 г., с което е потвърден Електронен фиш /ЕФ/ Серия К № 5482669/08.12.2021 г., издаден от СДВР, с който на жалбоподателя в качеството му на законен представител на "Евролийз такси" ЕООД с ЕИК:[ЕИК], е наложено административно наказание на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП - "глоба" в размер на 50 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Релевират се доводи за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при съществени нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че по отношение на процесния ЕФ е изтекла т.нар. преследвателска давност в хипотезата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК вр. чл. 11 ЗАНН, тъй като са изминали повече от 3 години от датата на извършване на административното нарушение, т.е. ЕФ е погасен по давност, считано от 09.12.2024 г. По тези съображения се претендира отмяна на решението на СРС и на ЕФ. В съдебното производство касаторът, не се явява и не изпраща представител. Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел "Пътна полиция", не се явява, не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от 10.11.2025 г., депозираны от юрк. К., в които са изложени доводи за неоснователност на касационната жалба, искане за потвърждаване на решението на СРС с присъждане на разноски за юрисконсултско

възнаграждение, както и възражение за прекомерност на претендирания от касатора адвокатски хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София-град, II касационен състав, след извършената касационна проверка по чл. 218 АПК, установи следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок от легитимирана страна и пред надлежния съд, поради което е допустима. Разгледана по същество същата е основателна, по следните съображения:

От фактическа страна, въз основа на събраните писмени доказателства, въззивният съд е приел за установено, че на 08.12.2021 г. в 17:42 ч. в [населено място], [улица]срещу № 4 с посока на движение от [улица]към [улица], с техническо средство № АТСС АРН САМ S 1, била засечена скорост на движение на МПС – "Ф.", модел „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] от 65 км. /ч., при разрешена такава – 50 км. /ч. за населено място, т. е. превишение на скоростта от 15 км. /ч. Регистриран собственик на автомобила било дружество "Евролийз такси" ЕООД с ЕИК:[ЕИК], чийто законен представител е Н. Х. К.. Въз основа на така констатираната скорост на движение, заснета с мобилна система за видеоконтрол, бил издаден електронен фиш Серия К № 5482669/08.12.2021 г. на Н. Х. К. - законен представител на "Евролийз такси" ЕООД за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 50, 00 /петдесет/ лева.

С оспореното в настоящото производство решение съставът на СРС е потвърдил ЕФ.

За да постанови този резултат районният съд е приел, че ЕФ е издаден от компетентен орган в рамките на неговите правомощия, при спазване на правилата за форма и необходимите реквизити съобразно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП; нарушението е безспорно установено от събраните по делото доказателства; представени са доказателства, удостоверяващи както въведеното ограничение на скоростта, така и на мястото на извършване на нарушението, спазени са изискванията на Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движението по пътищата, идентифицирано е превозното средство, при управление на което е извършено превишението на скоростта; посочен е нарушителя; установените факти реализират състава на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, поради което правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност спрямо законния представител на „Евролийз такси“ ЕООД /собственик на процесния автомобил/. Решаващият състав е приел, че при извършено нарушение на 08.12.2021 г. абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК не е изтекла, респ. възможността за административнонаказателното преследване не е погасена.

Решението е валидно, допустимо, но неправилно, поради допуснато от районния съд нарушение на материалния закон.

Касационната инстанция в настоящия състав, споделя извода на районния съд, че от събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства се доказва по категоричен начин извършеното нарушение. Нарушението е заснето с техническо средство от одобрен тип, както правилно е прието и от въззивния съд, поради което следва да се приеме, че скоростта на движение е установена с годно техническо средство. Спазено е изискването на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата /Наредбата/, въвеждаща изискването за всяко използване на мобилно АТСС за контрол /каквото е процесното средство/ да се попълва протокол съгласно приложението. Към протоколът е приложена и снимка на разположението на уреда, съобразно изискването на разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредбата.

Видно от приложения по делото снимков материал е, че отчетената скорост е била 68 км/ч., като е отчетен толеранс от 3% км административнонаказващият орган е приел, че скоростта на движение е 65 км/ч.

Настоящият състав обаче намира за основателни възраженията в жалбата, че оспореният ЕФ е погасен по давност, която е изтекла към 09.12.2021 г. предвид следното:

Според задължителното тълкуване дадено в ТП № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014 г на ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, давността е период от време, определен от закона, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената от закона възможност да го осъществи, за което се следи служебно както от административнонаказващия орган, така и от съда. Указано е, че се прилагат разпоредбите на НК относно давността по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН. С оглед изложеното и доколкото ЗАНН не предвижда изрична регламентация на института на давност за погасяване на административнонаказателното преследване (извън сроковете за съставяне на АУАН и издаване на НП), в производството по издаване и обжалване на електронните фишове, следва да намерят приложение текстовете на чл. 80 и чл. 81 от НК. В случая, съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, обикновената давност е три години, а абсолютната - четири години и половина.

В настоящия спор правилно въззивната инстанция приема, че абсолютната погасителна давност не е изтекла. Съдът обаче не е съобразил, че преди да извърши тази преценка, е следвало да установи дали вече не е била изтекла давността чл. 80, ал. 1, т. 5 НК или т. нар. обикновена давност.

Както се посочи по-горе, по делото е безспорно установено, че нарушението по ЗДвП, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, е извършено на 08.12.2021 г., като от тази дата е започнала да тече давността по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК. Не се спори между страните, че ЕФ е връчен на 25.04.2025 г., т. е. след изтичането на тригодишния давностен срок, като не се твърди и няма данни в този период той да е бил спиран и/или прекъсван.

Ето защо следва да се приеме в случая, че с оглед изтичането на предвидената в закона обикновена давност, е погасена възможността за административнонаказателно преследване на нарушителя и ангажиране на отговорността му, поради което издаденият ЕФ е незаконосъобразен. В този смисъл е и практиката на АССГ по кнахд № 6587/2019 г. и кнахд № 8691/2024 г.

По тези съображения съдът намира, че в случая е налице основанието по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63в ЗАНН, поради което касационната жалба се явява основателна и оспореното решение следва да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което да се отмени процесния ЕФ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, втори касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2770 от 22.07.2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 12 състав, постановено по нахд № 7566/2025 г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ електронен фиш Серия К № 5482669/08.12.2021 г., издаден от СДВР, с който на Н. Х. К. - законен представител на "Евролийз такси" ЕООД с ЕИК:[ЕИК], е наложено административно наказание на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП - "глоба" в размер на 50 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: